

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/17/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712010554
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8712010554.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Martiny Zeleňakovej na verejnom zasadnutí konanom 28.10.2015 v trestnej veci proti obžalovanému M. T. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/149/2012 zo dňa 20.11.2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodil obžalovaného M. T. spod obžaloby okresného prokurátora Poprad sp. zn. 2 Pv 925/11-14 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

- dňa 08.11.2011 v čase o 18.15 hod. v G. na svetelnej križovatke v blízkosti Obchodného centra MAX na K. Y., keď sedel ako spolujazdec v mot. vozidle zn. NISAN Navara, striebornej farby, ev. čísla PP-857 CL, ktoré riadil jeho brat K. T., tak v tom momente ako stáli na svetelnom červenom označení semafora vedľa v ľavom jazdnom pruhu pri osobnom mot. vozidle zn. VW Passat, ev. čísla PP-838 CK, ktoré viedol poškodený I. S. z E., tak vtedy M. T. otvoril okno na osobnom aute, v ktorom sedel, a ukázal mu, aby tiež otvoril okno na aute a kričal na neho, aby mu dal peniaze, lebo ak tak neurobí, zabije jeho ako aj jeho syna C. S., konateľa firmy JAXMAD, s. r. o., Poprad, v ktorej M. T. bol v minulosti bývalým zamestnancom tejto firmy, kde pracoval ako vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy a to od 04.04.2011 do 21.09.2011, pričom žiadal od neho aj peniaze, ktoré mu neboli vyplatené touto firmou,

pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote okresný prokurátor odvolanie, ktoré následne aj písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania uvádza, že s rozsudkom súdu sa nestotožňuje a považuje ho za nezákonný, pretože súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Poukázal na skutočnosti a závery plynúce z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré prvostupňový súd viedli k záveru, že skutok nie je trestným činom, ale správanie sa obžalovaného by mohlo byť postihnutelné len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, no vzhľadom na uplynutie času nemožno priestupok prejednať. Podľa názoru odvolateľa, bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal tak, ako je obžalovanému kladený za vinu a že ho obžalovaný spáchal. Podľa jeho názoru súd nesprávne, resp. neúplne vyhodnotil vykonané dôkazy a nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Výpovede svedka-poškodeného I. S. a svedka I. T. v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní neobsahujú podstatné rozpory a sú zhodné v tom, že konanie obžalovaného M. T. spočívalo vo vyslovení požiadavky peňažného plnenia voči poškodenému I. S. pod vyhrážkou, že inak zabije jeho, ako aj jeho syna C. S.. Z výpovedí týchto svedkov vyplýva, že obžalovaný M. T. poškodeného I. S. nútil pod hrozbou násilia, aby mu poskytol žiadané peňažné plnenie. Prípadné menej podstatné

rozpory vo výpovediach svedkov, ktoré vznikli najmä v dôsledku uplynutia dlhšieho času od skutku považuje za prirodzené a ničím neodôvodňujúce vyššie uvedený záver súdu o tom, že rozpory v jednotlivých výpovediach týchto osôb bránia tomu, aby súd mohol urobiť záver, že reprodukovanie vyjadrenia obžalovaného mali charakter nútenia poškodeného k peňažnému plneniu. Neobstojí záver súdu vyslovený v napadnutom rozsudku, podľa ktorého medzi obžalovaným a spoločnosťou JAXMAD, s. r. o., v ktorej pôsobia synovia poškodeného, neexistovali žiadne finančné nezrovnalosti, pretože samotný obžalovaný M. T. vo výsluchu dňa 24.04.2012 uviedol, že je pravdou, že raz volal s I. S. st., nakoľko si myslel, že firma mu má ešte niečo vyplatiť, avšak po podaní jeho trestného oznámenia sa všetko vyriešilo. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný sa minimálne domnieval, že má určitú pohľadávku voči spoločnosti JAXMAD, s. r. o., ako aj to, že o vyrovnanie uvedenej pohľadávky žiadal I. S. st., teda poškodeného, i keď samotný poškodený formálne nebol konateľom spoločnosti. Vzhľadom na uvedené má za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že tento skutok spáchal obžalovaný, takže jeho oslobodenie z dôvodu, že skutok nie je trestným činom považuje za neopodstatnené. Navrhol preto, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli v posudzovanej veci, podľa názoru krajského súdu, vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako to ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. poriadku vyžaduje, bolo teda postupované tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Vykonané dôkazy prvostupňový súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy boli v posudzovanej veci vykonané, ktoré skutočnosti z jednotlivých vykonaných dôkazov vyplývali, uviedol, ako jednotlivé dôkazy hodnotil a akými úvahami sa správal pri ich hodnotení.

Tak, ako na to poukazuje aj odvolateľ v dôvodoch odvolania a ako to plynie z dôvodov napadnutého rozsudku, ale aj obsahu predloženého spisového materiálu je zrejmé, že v posudzovanej veci existujú dve skupiny dôkazov.

Na jednej strane je to výpoveď obžalovaného M. T., ktorý spáchanie skutku kladeného mu za vinu popiera tvrdiac, že keď s vozidlom, ktoré riadil jeho brat a v ktorom on sedel ako spolujazdec zastavili na červenu na križovatke v ľavom jazdnom pruhu, všimol si, že v pravom jazdnom pruhu vedľa ich vozidla stojí vozidlo S.. Videl, že ho riadi I. S. st., vôbec s ním však nekomunikoval, pozrel len na neho, nič mu pritom nehovoril, pripustil, že bratovi mohol na adresu poškodeného povedať niečo vulgárne, pričom okno na vozidle mal trochu pootvorené. Na semafóroch stáli len niekoľko sekúnd, takže za ten čas podľa námietok obhajoby ani nemohol prebehnúť skutkový dej uvedený vo výroku obžaloby. V podstate v zhode s obžalovaným vypovedal aj svedok K. T., ktorý potvrdil, že keď zastavili na križovatke, brat si všimol, že vedľa stojí vozidlo poškodeného. Vyjadril sa na jeho adresu, teda na adresu poškodeného vulgárne, nijako sa mu však nevyhrážal, spolu vedľa seba uvedené vozidlá stáli možno 10 až 15 sekúnd, potom naskočila zelená a oni ako prví opúšťali križovatku.

Na druhej strane sú tu výpovede svedkov - poškodeného I. S. a I. T., o výpovede ktorých obžaloba svoje skutkové závery opierala. Vo výpovediach týchto svedkov a to tak v ich jednotlivých výpovediach ako aj v ich výpovediach navzájom sú však skutočne rozdiely. Na tieto prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia veľmi podrobne poukázal, takže krajský súd v tomto smere na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa poukazuje. Je skutočnosťou, že vo výpovediach svedka - poškodeného I. S. v prípravnom konaní a na hlavných pojednávaniach sú rozpory týkajúce sa toho, či po tom, čo spustil okno sa mal obžalovaného pýtať, či niečo potrebuje alebo nie, či obžalovaný sa mal na neho obrátiť s

požiadavkou, aby mu dal peniaze a on sa ho opýtal, aké peniaze má na mysli a až po tom mal obžalovaný kričať, že zabije jeho a aj jeho syna C., alebo či hneď po tom, čo okno stiahol mal obžalovaný kričať, že mu má dať peniaze, lebo zabije jeho aj jeho syna C.. Rozpory vo výpovediach svedka sa odstrániť nepodarilo, pretože tento uviedol, že s odstupom času sa už k tomu vyjadriť nevie a najpresnejšia bola asi jeho výpoveď v trestnom oznámení. Aj rozpory vo výpovediach svedka I. T. sa týkali obdobných skutočností, keďže tento svedok vo svojej prvej výpovedi uvádzal, že po tom, čo poškodený S. otvoril okno, mu M. T. kričal, že chce od neho peniaze a taktiež mu zakričal, že zabije jeho aj jeho syna C., kým v ďalších výpovediach uvádzal, že hovoril niečo S. o peniazoch a potom sa vyjadril, že keď mu nedá peniaze, zabije jeho a aj jeho syna C., na čo mal poškodený reagovať tak, že nevie, o aké peniaze ide, že mu nič nedlhuje. Už v tejto výpovedi však sú rozdielnosti v tom, v ktorom čase vyhrážku zabitím mal obžalovaný použiť. Pri žiadosti o odstránenie rozporov vo výpovediach svedka po tom, čo mu boli predošlé výpovede prečítané, dokonca svedok uvádzal, že pokiaľ si pamätá, obžalovaný pýtal peniaze, na čo poškodený nereagoval, lebo sa rozsvietilo zelené svetlo a posledné vyjadrenie obžalovaného bolo také, že keď mu nedá peniaze zabije jeho aj jeho syna C..

Vo vzťahu k tejto skupine dôkazov je potrebné napokon poukázať aj na rozdielnosti vo výpovedi svedka Ing. I. S., syna poškodeného, ktorý v prípravnom konaní uviedol, že z rozprávania otca vie, že keď išiel do G. na svetelnej križovatke zastavili T., niečo mu vykrikovali, presnejšie sa však k tomu vyjadriť nevie, lebo bližšie podrobnosti mu otec nevysvetlil. Na hlavnom pojednávaní však už tvrdil, že keď otec prišiel domov, hovoril, že bol na polícii, pretože na semaforoch zastavilo auto, ktoré šoféroval K. T., vedľa sedel M. T., ktorý stiahol okno a vykrikoval, že zabije otca, aj C.. Po požiadaní, aby rozdielnosti vo výpovediach vysvetlil uviedol, že nevie, prečo predtým neuvádzal, že mu otec vrazil, že obžalovaný vykrikoval, že zabije otca aj C..

Rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí by mali obžalovaného usvedčiť zo spáchania skutku, podľa záveru súdu prvého stupňa, mu bránili v tom, aby mohol urobiť záver, že rozporne reproduované vyjadrenia obžalovaného mali charakter nútenia poškodeného k peňažnému plneniu, pričom rozpory v ich tvrdeniach, vierohodnosť výpovedí týchto svedkov, podľa názoru súdu prvého stupňa, zoslabujú.

Prvostupňový súd teda vyhodnotil jednotlivé vykonané dôkazy spôsobom, ako to v dôvodoch rozsudku uviedol a vychádzajúc z uvedeného potom dospel k záveru, že nie je možné nepochybné ustáliť, že konanie obžalovaného napĺňa pojmové znaky či už žalovaného trestného činu alebo iného trestného činu. Podľa jeho názoru, by konanie obžalovaného mohlo byť posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, avšak vzhľadom na skutočnosť, že od spáchania skutku uplynula doba dlhšia než dva roky nebolo by už možné priestupok prejednať, pretože podľa § 20 v tom čase účinného zákona o priestupkoch zodpovednosť za priestupok zanikla.

Vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov prvostupňovým súdom a na ich podklade urobenému záveru, ku ktorému prvostupňový súd v napadnutom rozsudku dospel, teda k záveru, že konanie obžalovaného nie je trestným činom, v dôsledku čoho je potrebné ho podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodiť, považuje krajský súd za potrebné podotknúť, že aj keby sám krajský súd pri preskúmaní veci dospel pri hodnotení dôkazov k inému záveru, než súd prvého stupňa, teda pokiaľ by mal za to, že vykonané dôkazy je potrebné hodnotiť ináč, čoho sa vlastne odvolateľ podaným odvolaním domáha, nemohol by dávať prvostupňovému súdu záväzné pokyny k tomu, ako má vykonané dôkazy hodnotiť. Súd prvého stupňa totiž pri hodnotení dôkazov, ako už bolo vyššie uvedené postupoval v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení okolnosti prípadu jednotlivo aj v súhrne a vzhľadom na uvedené logicky odôvodnil prečo takýmto spôsobom dôkazy vyhodnotil. Uvedené hodnotenie sa nevymyká pravidlám logiky, nie je možné mu vytknúť chyby a krajský súd by nemohol prvostupňovému súdu uložiť pokyn, že tie ktoré dôkazy má prvostupňový súd vyhodnotiť iným spôsobom.

Za takejto situácie odvolanie prokurátora nie je možné považovať za dôvodné, a preto ho krajský súd podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.